

ASIASANA

ASIASANA

Kirjastotieteen ja informa-
tiikan opiskelijoiden aine-
järjestön UDK ry:n äänen-
kannattaja

Osoite:

Asiasana

UDK ry

Kirjastotieteen ja informa-
tiikan laitos

PL 607

33101 TAMPERE

Painopaikka:

Tehokopiointi

Tampere 1991

ISSN 0356-0139

Toimitus:

Sonja Björkbacka

Harri Kalinen, tekstaus

Marianne Lindblad

Markus Määttä, vast.

Marja-Liisa Ratilainen

Nina Riutta

SISÄLTÖ:

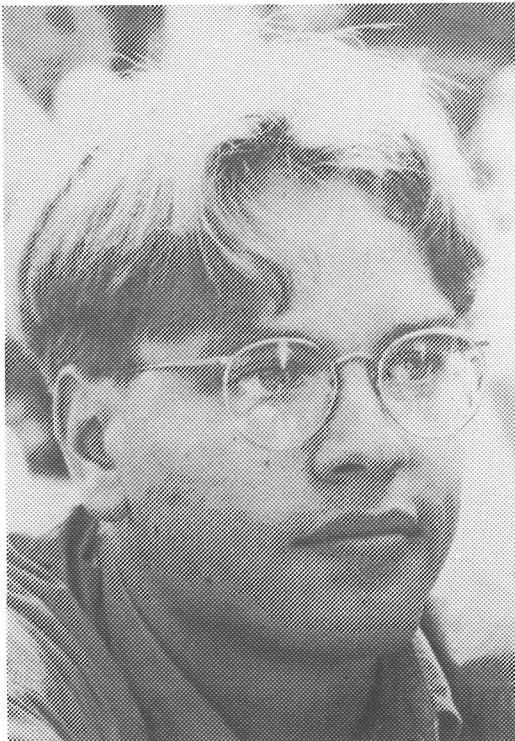
Pääkirjoitus.....	3
Puheenjohtajan palsta.....	4
K&I-laitos 20 vuotta.....	6
UDK ry:n puheenvuoro.....	8
Koronmaksupäivän paneeli- keskustelu.....	10
Myyttejä ainejärjestö- toiminnasta.....	12
Naisellisen työn aakkoset.....	15
Hi there!!!.....	17
- raportti USA:sta Un souvenir de Nice, Côte d'Azur.....	19
-kielikurssilaisen koke- muksia Nizzasta Takana loistava tulevaisuus.....	22
Kohina.....	24
- yksinäytöksinen ooppera Kierrätä.....	25

Äiti, anna rahaa...

Suomessa on kalliit asunnot. Suomessa on kalliit autot. Viina on Suomessa kallista. Ruoka on Suomessa kallista. Raha on Suomessa kallista, myös opintolaina. Valtiolla ei silti ole rahaa, vaikka se kaiken lisäksi verottaa kansalaisiaan progressiivisesti. Opiskelijallakaan ei ole kohta enää sitäkään vähää, mitä tällä hetkellä vielä toistaiseksi on. Valtiolla ei ole rahaa, paitsi uusiin hävittäjiin. Opiskelijalla ei ole kohta rahaa edes uusiin kalsareihin. Tekee mieli haistattaa kaikille, valtiolle, niin kuin Pelle Miljoona kolmetoista vuotta sitten. Niin, jos olisi työtön, mitä Pellekin silloin kirosi laulussaan, pärjäisi edes taloudellisesti paljon paremmin. Mutta opiskelijathan ovat todellista yhteiskunnan pohjasakkaa, näköjään ainakin päättäjien mielestä. Onhan se tietenkin uudistus, kun joku asia laitetaan uusiksi, kahdenkymmenen vuoden odottelun jälkeen. Onhan se uudistus, vaikka olisikin huononnuks. Kalskahtaa silti aina korvaan, kun kuulee sanan 'opintotukiuudistus'. Täältä tullaan, Eurooppa.

Markus Mänttinen

7.10.1991

**Rakkaat
naapurit**

*Puheen-
johtaja
puolisee*

Heti aluksi haluan toivottaa teidät RAKKAAT uudet opiskelijat tervetulleiksi Tampereen yliopistoon.

Jaa kukako uskaltaa pehmoilla ja kutsua teitä rakkaimmakseen? Olen UDK:n puheenjohtaja jouluun saakka ja tapani tulette tuntemaan... Olen se silmälasipäinen blondi, joka juoksee väkkäränä ympäri Attilaa ja aina välillä pysähtyy kirjoittamaan jotakin kirjavaan muistikirjaansa...

Olen delegoinnin ja shoppailun mestari, mieliharrastuksiani ovat kirjastotieteen ja informatiikan lisäksi lukeminen (laidasta laitaan), muistilappujen kirjoittelu ja IHMISET.

Tavoitteenani ja hartaana toiveenani on, että tulette viihtymään Tampereella ja innostutte osallistumaan UDK:n toimintaan. Osallistuminen ei tarkoita sitä, että pakottaisimme Sinut rakas opiskelija tekemään kaikkea kamalaa. Vaan osallistuminen tarkoittaa sitä, että kävisit ainakin kerran -avoimin mielin ja silminjossakin UDK:n järjestämässä tilaisuudessa kuten saunaillassa tai kokouksessa.

UDK ei ole mikään salaseura, eikä siinä olevat ihmiset mitään ihmetyyppejä vaan samanlaisia pulliaisia kuten Sinä ja minä.

UDK:laiseksi tulet maksamalla jäsenmaksun, 30 markkaa (HALPA!!!). UDK:n järjestämiin tilaisuuksiin voit luonnollisesti osallistua, vaikka et olisi jäsen.

UDK:n hallitukseen kuuluu
tällähaavaa kymmenen
mukavaa ihmistä ja odotam-
me innolla joukkoomme
uutta verta, uusia ideoita

ja muuta mukavaa.
Hallitukseen pääset, kun
tulet allamainittuun
tilaisuuteen ja ilmoitat haluavasi
"gloriaa ja valtaa". Sinulta ei
odoteta, eikä vaadita mitään
erityisominaisuuksia. Posi-
tiivinen mielenlaatu
ja kyky ymmärtää
rautalankahuumoria
ovat tietysti
eduksi.

Marraskuussa on sitten SE
kokous, jossa
valta vaihtuu ja toi-
vommeikin suurta osaan-
ottajamäärää. Vaik-
ka Sinua ei kiinnos-
taisi ryhtyä kali-
fiksi kalifin paikalle,
tule edes syömään täy-
tekakkua...

UDK on kaikkea sitä,
mitä Sinä haluat sen olevan.
Jos olet ujonpuoleinen,
(etkä uskalla tarttua käy-
tävällä hihasta kiinni), mut-
ta haluaisit ehdottaa jotakin
toimintaamme liittyen,
jätä ehdotuksesi laitoksella
olevaan aloitelaatikkoon.
Kaikki aloitteet otetaan
tervetulleina vastaan ja
niistä todellakin kes-
kustellaan, eikä niitä
ohiteta olankohautuksella.
Myös ruusut ja risut ovat
tervetulleita aloitela-
tikkoon, ainoastaan kirje-
pommeja emme sinne kaipa.

Mitä UDK on sitten järjestä-
nyt? Kaikenlaista alkaen
Akateemisesta Wartista
örinäiltoihin. Luvassa on
siis kulttuuria, urheilua,
musiikkia ja joskus myös
kosteita iltoja. Mutta
toiminta on täysin kiin-
ni siitä, mitä ihmiset
haluavat, joten kiiruusti
ehdotuksia tekemään!

Tämä kaikki koskee Sinua,
oletpa sitten pää-, sivu-,
varvas- tai muu opiskelija.

Kauniiksi lopuksi ha-
luaisin muistuttaa Sinua,
että opiskelujen ja syk-
syn aiheuttamaa depistä
voit torjua, esimerkiksi
käymällä teatterissa, läh-
temällä happihyppelylle,
harrastamalla astrologiaa,
gastronomiaa, maalaamalla
silkkiä, turisemalla nii-
tä näitä. Näitä ja monia
muita asioita voit har-
rastaa meidän UDK:laisten
kanssa. Kaverin itsellesi
löydät jättämällä viestin
ilmoitustaululle tai ilmes-
tymällä kerhohuoneeseen jonakin
torstaina kello 15 ja 16 välil-
lä.

Hauskaa syksyn jatkoa Sinulle
hyvä opiskelija!

Ystävyydellä

Matti

K & I -laitos 20 vuotta

Kirjastotieteen ja informatiikan laitos täytti 5.9. kaksikymmentä vuotta. Laitoksemme, kuin myös tieteemme, on siis vielä nuori ja vetreä. Emme ole vielä ehtineet kangistua, saatika vanhentuakaan.

Kirjastoalan koulutusta on kyllä ollut Tampereella jo aikaisemminkin opetusjaoston puolella, mutta 1971 alalle vihdoinkin perustettiin oma laitos Tampereen yliopiston yhteiskuntatieteelliseen tiedekuntaan. Laitoksen professoriksi tuli Marjatta Okko, joka jäi eläkkeelle 1989. Siitä lähtien olemmekin olleet ilman professoria ja olemme todennäköisesti vielä pitkään tulevaisuudessakin, valitettavasti.

Kalervo Järvelin

Juhlapäivä olikin sitten pelkkää puhetta puheen perään, UDK:n puheenvuoro mukaanluettuna. Puheiden pitämisen aloitti Kalervo Järvelin, joka esitteli tutkintoamme ja koulutusohjelmaamme todella tiiviisti ja iskevästi. Itselleni se ainakin taas vaihteeksi selitti hyvin, mitä olen opiskelemassa. Järvelin puhui myös koulutusohjelmamme informatiikkapainottuneisuudesta. Samalla hän kuitenkin vakuutti, että myös perinteinen kirjastoalan koulutus säilyy Tampereella edelleenkin vahvana. Laitoksen nimen muuttamisesta hän ei puheessaan maininnut. Joka tapauksessa laitoksen englanninkielinen nimi on jo muuttunut (nyk. Department of Information Studies) eikä suomenkielisenkään nimen vaihtamiselle ole mitään sen kummempia asetuksellisia esteitä.

Järvelin muistutti myös muodollisten pätevyysvaatimusten poistumisesta alaltamme. Tulevaisuudessa joudumme hänen mukaansa kilpailemaan myös muiden ylempiä korkeakoulututkintoja tehneiden sekä ammattikorkeakoulusta valmistuneiden kanssa työpaikoista. Lohdutukseksi Järvelin totesi vaatimattomasti, että meitä kouluttaa Tampereella Suomen paras alan oppilaitos (jolla tosin ei ole ollut kahteen vuoteen edes omaa professoria) ja parhaat asiantuntijat.

Järvelinin jälkeen pönttöön nousi rehtori Tarmo Pukkila. Hän kiitteli laitosta erityisen ahkerasta tutkimustoiminnasta, jota hän oli silmäillyt laitoksen vuosikertomuksesta. Pukkilan mukaan tehtyjen tutkimusten määrä suhteutettuna laitoksen henkilökunnan määrään on paras tieteenalan aktiivisuuden mittari. Puheenvuoronsa jälkeen

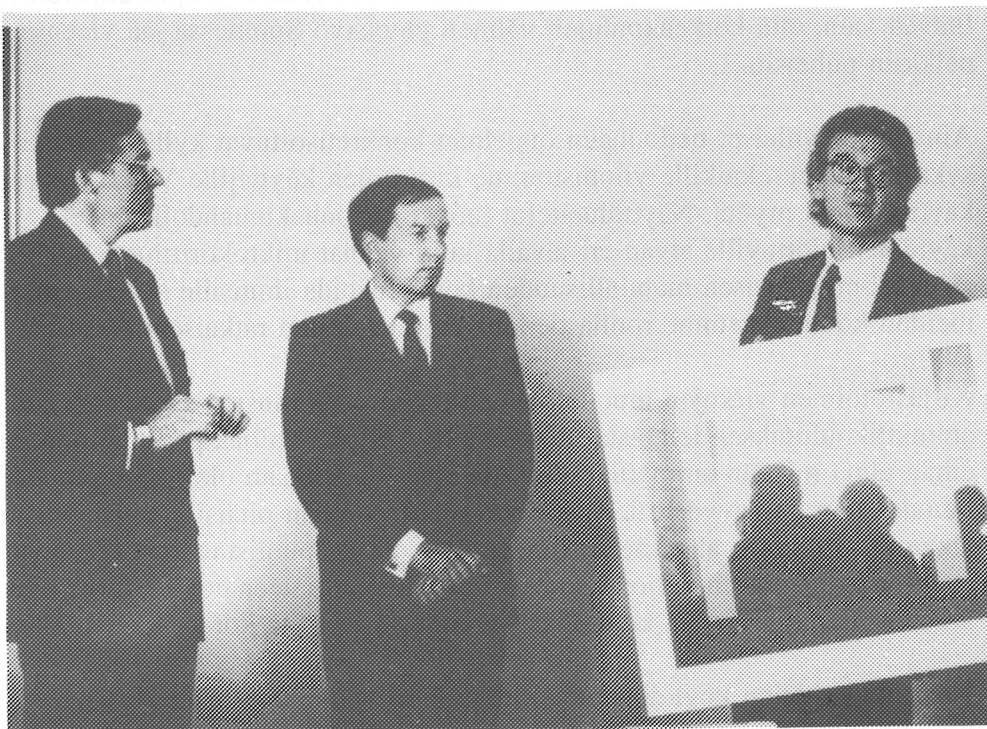
Pukkila antoi syntymäpäivälahjan laitokselle ja poistui maailmanmiehenä hoitamaan muita velvollisuuksiaan kuin Frank Pappa konsanaan. Lahja oli jokseenkin mauttoman näköinen grafiikan vedos, jonka vastaanotti Pertti Vakkari, yes!

Ja puheet jatkuivat. Suunnilleen jokainen laitoksen silmäätekevä piti puheenvuoron esitellen omaa erikoisalaansa. Kai Ekholm piti esityksensä tietenkin hypermedian, eli Macin avulla tuttuun showmiehen tapaansa. Eero Sormunen taas esitteli tiedonhaun ja -tallennuksen tutkimuslaboratoriotaan kuivan ivalliseen tyyliinsä. Laboratoriossa on kyllä hienot ja kalliit laitteet, mutta ei valitettavasti henkilökuntaa eli tutkijoita. Ei yliopistonkaan rahat kaikkeen riitä kun on

lama. Itsekin sitten pidin jossain välissä UDK:n puheenvuoron. Puhuin kalvottomasti kelvottomasti suoraan paperista, kun muut puhuivat ilman papereita käyttäen kalvoja ja upeita oheislaitteita. Jälkeenpäin vähän harmittikin, no, olihan puheeni sentään laserilla printattu.

Päivän parhaan annin tarjosivat viini- ja juustopöytä laitoksen aulassa juhlapäivän virallisen ohjelman jälkeen. Kirjastoihmiset tulivatkin sitten valkoviinin rentouttamina joukoittain taputtelemaan selkään ja kiittelemään UDK:n puheenvuoroa. Viiniä ja patonkia oli riittävästi ja hauskaakin oli. Kuulema menivät vielä Sevillaan jatkoille.

MM

The Goodfellas

UDK ry:n puheenvuoro K&I-laitoksen 20-vuotisjuhlassa 5.9.1991

Kirjastotieteessä ja informatiikassa ollaan nykyisin kallistumassa yhä enemmän informatiikan puolelle. Meidänkin laitoksella on ollut puhetta kirjasto-sananjättämisestä kokonaan pois laitoksen nimestä. Mahdollista laitoksen nimen muuttamista on perusteltu sillä, että näin saataisiin koulutusohjelmaan enemmän tiedon tallennukseen ja hakuun suuntautuneita opiskelijoita perinteisten humanistien ja filosofien kustannuksella. Tiedä sitten kuinka paljon pelkkä nimenmuutos uuteen opiskelija-ainekseen vaikuttaisi. Mielestämme tärkeämpää olisikin miettiä, mitä ihmiset koulutusohjelmastamme yleensä ajattelevat ja tietävät. Jos, tai kun koulutusohjelmaamme lähdetään profiloimaan informatiikkapuolen suuntaan on syytä miettiä tarkasti, miten koulutuksen uusi painotus tavoittaa asiasta kiinnostuneet uudet opiskelijat tulevaisuudessa. Asiasta on syytä tiedottaa ihmisille kunnolla muunkin kuin pelkän laitoksen nimenvaihtamisen muodossa. Pieni PR-kampanja ei olisi pahitteeksi. Laitoksen imago nousisi kyllä jo pelkästään sillä, että avoin professorin virka vihdoinkin täytettäisiin, mutta se taitaa jäädä edelleenkin vain pelkäksi haaveeksi.

On myös otettava huomioon, että emme ole enää yksin Suomessa. Kirjastotiedettä ja informatiikkaa voi nykyisin opiskella myös Åbo Academiassa ja Oulun yliopistossa. Koulutuksen suuntaviivoja mietittäessä olisi oltava tietoisia myös näiden alan oppilaitosten koulutuspoliittisista tavoitteista. Kaikissa alan oppilaitoksissa ei tietenkään pidä olla samanlaisia eikä edes samalla tavalla painottuneita koulutusohjelmia. Kolmea samanlaista koulutusohjelmaa parempi vaihtoehto olisi kolme eri tavoilla painottunutta koulutusohjelmaa, jotka olisivat keskenään yhteistyössä ja opiskelijavaihdossa. Ikävää vain, että korkeakoulujen välinen yhteistyö Suomessa jää yleensä vain pelkkiin puheisiin.

Ainakin tietynlaiset tiedonhaun ongelmat konkretisoituvat kyllä varmasti syksystä lähtien kaikille yliopistomme kirjastojen käyttäjille VTLS-systeemin käyttöönoton myötä. Näyttöluettelot tuovat tiedonhakumahdollisuudet käyttäjien ulottuville aivan eri tavalla kuin vanhat mikrokorttiluettelot. Tämä tarjoaisi erinomaisen mahdollisuuden konkretisoida ihmisille samalla myös meidän koulutuksemme roolia tiedonhaun ongelmien ratkaisemisessa.

Kirjastotoimen virkojen muodollisten pätevyysvaatimusten synnyttämästä ammattikoulutuksen leimasta olisi myös syytä pikkuhiljaa päästä eroon, koska eihän tämä mikään ammattikoulutusohjelma kuitenkaan ole vaikka antaakin muodollisen pätevyyden tiettyihin virkoihin. Meidän pitäisi aiempaa enemmän alkaa korostamaan alamme monitieteellisyttä ja -puolisuutta. Kirjastotieteellä ja informatiikalla on paljon annettavaa muillekin tieteenaloille. Tämän vuoksi sivuaineiden merkitystä koulutuksessamme olisi syytä korostaa enemmän.

Kirjastonhoitajien kuva ihmisten mielissä on valitettavasti vieläkin pullonpohjasilmäläsipäinen nutturapäinen vanhapiika tai pitkä, laiha ja hartiaton

hissukka mies hiiviskelemässä ahdistavien kirjahyllyjen keskellä. Tähän stereotypiaan eivät tunnu mahtuvan uudet tietokannat, informaatiojärjestelmät, CD ROMit ja muut optiset tallennus- ja tiedonsiirtovälineet, joita joudumme nykyisin jatkuvasti käyttämään ja joita sitten kokemuksellamme kehittämme yhä paremmiksi ja käyttäjäystävällisemmiksi. Voisimmekin alkaa kehittämään imagoamme tähän suuntaan ja alkaa mainostaa itseämme ei vain VTLS:n tasoisten informaatiotietojärjestelmien vaan paljon parempien systeemien suunnittelijoina ja informaation hallinnan ammattilaisina.

Tulevaisuudessa hallittavan informaation määrän kasvu tulee entisestään nopeutumaan ja samalla myös tiedonhallinnan tekniikan kehittyminen. Esimerkiksi CD ROM on vasta alkua optisen tiedontallennuksen ja -välityksen vallankumouksessa. Koska meistä tulee tiedonhallinnan ammattilaisia, meidän on kaikin keinoin yritettävä pysyä mukana tekniikan kehityksessä tai ainakin omistettava avoin mieli uuden oppimiseen ja uusiutumiseen. Viime keväinen elektronisen julkaisemisen kurssi oli hyvä johdatus alan uuteen tekniikkaan.

Tulevaisuudessa meidänkin alallemme tulee tunkeutumaan yhä voimakkaammin liiketaloudellinen ajattelu. Tämä ei ole ollenkaan pahitteeksi, koska vakaa talous on kaiken muun toiminnan edellytys. Myös kirjastonhoitajan puhumattakaan suuryrityksen palveluksessa olevasta informaatikosta on osattava ajatella toimintaansa tulosvastuullisesti. Kirjastotoimessa liiketaloudellinen ajattelu ei onnistu ilman tiedontarve- ja käyttötutkimuksia. Tämän vuoksi koulutukseemme pitäisi sisältyä entistä enemmän tutkimusmenetelmiä, joiden avulla pystyisimme tekemään selviä ja yksinkertaisia käyttäjätutkimuksia kirjastojen ja informaatiopalveluiden asiakkaista ja heidän toiveistaan saadaksemme pohjaa mahdollisimman hyvien palveluiden kehittämiseksi. Käyttäjäystävällisten informaatiojärjestelmien kehittäminen olisi juuri tätä.

Valitettavasti myös eriarvoisuus lisääntyy tulevaisuudessa juuri tiedonhallinnan tekniikan kehittymisen vuoksi. Kaikilla ei ole varaa uuteen teknologiaan. Tämän vuoksi tiedonhallinnan ammattilaisten paljon puhuttu "gatekeeperin" rooli tulee painottumaan entistä enemmän. Tiedä sitten onko tämä ollenkaan hyväksi. Joka tapauksessa koulutuksemme arvostuksen pitäisi pikku hiljaa lisääntyä, koska tulevaisuudessa yhä harvempi ala tulee selviämään ilman järjestettyä tiedonhallintaa, oli kyse sitten kulttuurista tai bisneksestä. Koulutuksemme imagon korottaminen täytyy kuitenkin aloittaa meistä itsestämme. Hyvä itseluottamus ja häivähdys ylpeyttä ei olisi meillekkään pahitteeksi ainaisen "kun on niin huono palkka" -marinan sijaan. Hyville ja tarpeellisille ammattilaisille maksetaan aina myös hyvää palkkaa.

Koronmaksupäivän paneelikeskustelu

30.9.1991 oli siis koronmaksupäivä ja luentolakko, jota tosin itse jouduin valitettavasti hiukan rikkomaan (olen pahoillani). No, sain tietenkin heti asiaankuuluvat haukut ja pahan ihmisen maineen.

Yliopiston juhlasalissa oli koko päivän mielenkiintoista ohjelmaa. Päivän kohokohta oli tietenkin paneelikeskustelu, jossa olivat läsnä hallituspuolueiden edustajina Anneli Taina Kokoomuksesta ja Helmi Morri Keskustapuolueesta. Opposition edustajina olivat mm. Eila Rimmi Vasemmistoliitosta, Pentti Lahti-Knuuttila demareista ja Satu Hassi vihreistä. Lisäksi paikalla olivat myös Kokoomuksen ja demareiden nuorten edustajat sekä Tampereen ylioppilaskunnan edustaja Anu Purhonen.

Opposition edustajat saivat tietenkin hehkuttaa oppositiopolitiikkaansa kerrankin kunnolla aplodien säestyksellä. Hallituksen edustajien puheenvuoroille tietenkin buuattiin, niin kuin asiaan kuuluikin.

Puheenvuoroissa itseäni huvitti eniten Anneli Tainan kommentti, ettei hän ymmärrä, miksi opiskelijat vastustavat opintotukiuudistusta, kun sitä nyt vihdoinkin ollaan hänen mukaansa saamassa aikaan. Anneli Taina totesi olevansa sen verran luupää, ettei ymmärtänyt opiskelijoiden vastustusta. Eräs perheellinen opiskelija totesikin, että pitäisi Tainankin pään pehmittyä sen verran, että hän tajuaisi, mistä on kyse. Kun opiskelijan käteen jäävän rahan määrä kuukaudessa on tämän ns. uudistuksen jälkeen entistä pienempi, on rikollista puhua mistään uudistuksesta.

Helmi Morri taas puhui juhlasalin mikrofooniin niin kovalla äänellä, että korvat olivat särkyä. Hän kiitti kovasti opiskelijoiden antamasta palautteesta ja lupasi TODELLAKIN viedä terveisiä eduskuntaryhmälleen ja hallitukselle, vau! Se olikin ainoa konkreettinen (?) asia, jonka hallituspuolueiden edustajat lupasivat tehdä. Lisäksi Morri kysyi meiltä opiskelijoilta suoran kysymyksen: haluatteko todella, että valtion ruokailutuki säilytetään?

Oppositio esittelikin sitten suureen ääneen parannuksia tulevaan 'uudistukseen' ja pahoitteli samalla Kurrin mallista lipsumista. Demareiden Lahti-Knuuttila esitti mm. opintolainojen siirtämistä kokonaan pois pankeilta opintotukirahastoon, joka perustettaisiin huolehtimaan opiskelijoiden toimeentulosta. Kokoomuksen nuorten edustaja tyrmsi rahastoidean heti. Hänen mukaansa opintojen rahoittamisesta velkarakalla pitäisi päästä kokonaan eroon. Lisäksi Kokoomuksen nuorten mielestä opintorahasiat pitäisi siirtää opetusministeriöltä sosiaali- ja terveysministeriölle.

Vihreiden Satu Hassi oli ainoa, jolla oli tilaisuudessa mukana konkreettinen esitys konkreettisista säästökohteista hallituksen budjettiin. Sen toki kaikki keskustelijat myönsivät, ettei valtiolla nyt juuri ole liiemmin ylimääräisiä rahoja, joten säästökohteita olisi syytä keksiä. Vihreät jättäisivät mm. puolustusvoimain uudet hävityskoneet ostamatta. Hassi olikin ainoa opposition edustaja, joka puhui järkevästi ilman liiallista oppositiohehkuttelua. Lahti-Knuutila ja Rimmi sen sijaan päästelivät koko ajan täysillä.

Äänestyskäyttäytymistä ratkaisevassa äänestyksessä kysyttäessä hallituspuolueiden edustajat eivät suostuneet vastaamaan selvästi, äänestäisivätkö he esityksen puolesta vai vastaan. Tosin Anneli Taina antoi ymmärtää äänestävänsä kuitenkin esityksen puolesta. Vaikka edustajien mielipiteet opintotuki'uudistuksesta' muuttuisivatkin vihaisten opiskelijaressujen ansiosta, pitäisi ryhmäkuri kyllä huolen edustajien äänen laadusta. Sellaista on suomalainen demokratia.

Hallituspuolueiden edustajat siis puolustelivat opintotukiuudistusta nykyisessä muodossaan, oppositiopuolueiden edustajat syyttelivät hallitusta ja esittelivät kilvan omia ehdotuksiaan opintotukiuudistuksesta. Taina vastasi syytöksiin syyttämällä demareita heidän hallituskautestaan jne. Taas kerran nähtiin, mitä suomalainen politiikka on: syyttelyä ja vastuun vierittämistä muiden niskoille. Meidän opiskelijoiden eteen on turha tulla syyttelemään toisiaan, kun nykyinen opintotukisysteemi on tullut tiensä päähän ja ehdotettu opintotukiuudistus on jo valmiiksi tiensä päässä. Revi siitä sitten huumoria ja koita valmistua joskus.

MM

MYYTTEJÄ AINEJÄRJESTÖ- TOIMINNASTA

MYYTTEJÄ

"SISÄPIIRIN JUTTUJA..."

Jos sisäpiiri = joukko aktiivisia ihmisiä, jotka toimivat yhdessä ja joilla on hyvä yhteishenki, niin sitten olemme sisäpiiri. Termillä on kuitenkin yleensä negatiivinen merkitys; sisäpiiri pitää hauskaa itsekseen, eivätkä ulkopuoliset pääse mukaan; rahoja käytetään miten sattuu jne.

Mutta miten pitäisi toimia, ettei saisi moista leimaa? Olla tukkanuottasilla koko ajan, vai? Asiahan on niin, että jokainen asiasta kiinnostunut voi tulla mukaan. Eikö ihmisiä tosiaankaan kiinnosta yhteistoiminta vai eikö sen eteen olla valmiita tekemään mitään?

"SIELLÄ JOUTUU TEKEMÄÄN PALJON KAIKENLAISTA..."

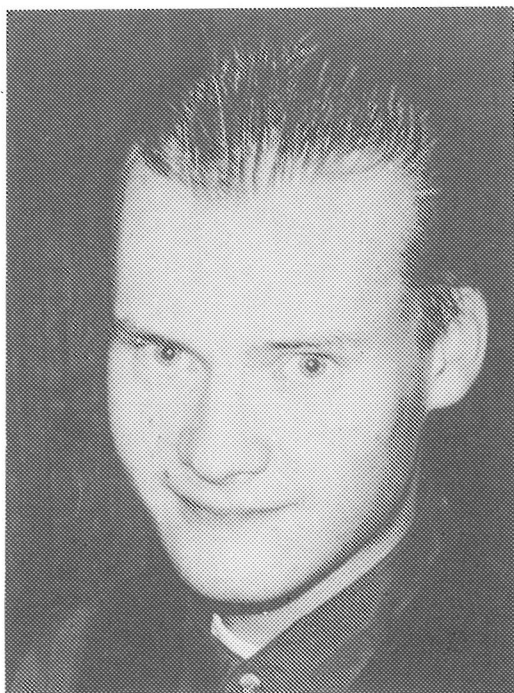
On totta, että yhteistoimintaan on turha lähteä asenteella "Ja minä kun en sitten tee yhtään mitään.". Tietyt hommat pitää hoitaa, sehän on selvä. Mutta mitä enemmän mukana on INNOSTUNUTTA porukkaa, sitä helpommin kaikki hoituu. Ja todella helpollakin pääsee jos haluaa, mutta on hyödyllistä opetella ottamaan joskus hieman vastuutakin.

"IHMISET OVAT MUKANA PELKÄSTÄ VELVOLLISUUDENTUNNOSTA..."

Toivottavasti ei, sillä silloin on jotain mennyt jossain väheessä pieleen - ja pahasti. Jokaisella riittää varmaan muutenkin velvollisuuksia, ei siihen ainejärjestöä tarvita. Itse olen ainakin mukana mielenkiinnosta, en muusta.

"AINOO MITÄ NE JÄRJESTÄÄ ON KALJAILLAT" tai "EIHÄN SIELLÄ MUUTA TEHDÄ KUIN ISTUTAAN PII-RISSÄ JA IHMETELLÄÄN..."

Koskaan ei pysty kaikkia miellyttämään, pyrkimys on kuitenkin, että kaikki viihtyisivät. Ongelma on se, että niin harvat ilmaisevat toiveita. Aktiivisten toiveet toteutuvat. Jos ihmisillä on vaikutusmahdollisuudet ja he eivät niitä käytä, niin on turha valittaa. Tämä pätee moneen asiaan!

"PELKKIÄ TYLSIÄ KOKOUKSIA..."

Mukaellen Stephen Pakeria:
(Miten selviän hengissä kokouksista)

Halu kerääntyä yhteen on luonnollinen: paviaanit ja pingviinit ovat tehneet sitä iät ajat. Mutta kunnia tekniikan hiomista kuuluu Homo Sapiensille. Hän näet keksi tuolin, pöydän ja neuvotteluhuoneen mahdollistaen siten kokousten pitämisen... Kokoukset tyydyttävät syvällisiä psyykkisiä tarpeita, joten niitä ei voi pyyhkäistä pois pelkkänä tyhjämpäiväisyytenä. Kokoukset tarjoavat nimittäin tilaisuuksia:

- moikata kavereita, joita ei ole nähnyt sitten viime kokouksen
- kertoa vitsejä
- pilailia
- pitää puheita
- näyttää tärkeältä
- saada toiset näyttämään mitätömältä
- päästä pois lukemisen äärestä
- levätä
- sanoa jollekulle, että hänellä on oikosulku
- valittaa (huono ruoka, huono sää, tylsät luennot jne.)
- kuunnella ihmisten ideoita, joita voi esittää ominaan joskus

UDK kaipaa uusia ihmisiä toimintaansa mukaan, eli jos olet hiukankin kiinnostunut - tervetuloa! Ensi vuonna meillä on yksi iso projekti: Pohjoismaiden kstoalan opiskelijoiden konferenssi järjestetään nimittäin Suomessa -92. Sen tiimoilta riittää kaikille kiinnostuneille varmastikin puuhaa.

Minä tästä lähdän ottamaan oppia Boråsiin. Antakaapa kuulua itsestänne - viimeistään vuosikokouksessa marraskuun lopulla!!!

Naisellisen Työn AAKKOSET

15

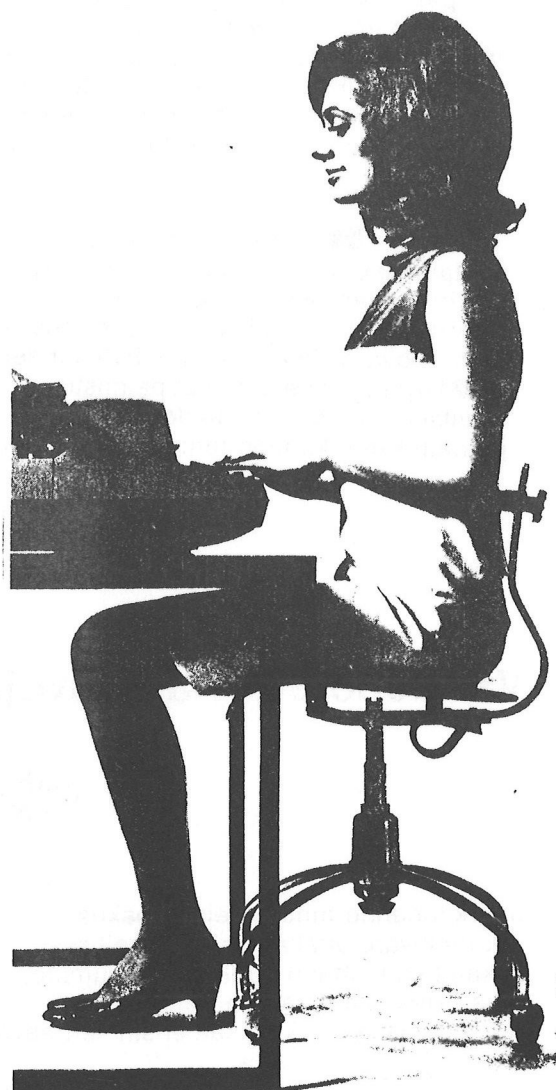

SYRJITÄÄNKÖ
NYT MIEHIÄ?

Naista on kautta aikojen totuttu pitämään "heikompana sukupuolena". Tämä käsitys "heikkoudestamme" antaa meille oikeuden saada osaksemme hemmottelua. Esimiehenne on ymmärtänyt tämän, kun Teille nyt on hankittu uusi -kirjoituskone. Teidän tehtävänänne on vain muistaa antaa koneenne todellakin hemmotella Teitä. Opetelkaa tuntemaan kaikki koneen mahdollisuudet ja käyttäkää niitä hyväksenne. Huomaatte pian, että työnne muuttuu kevyemmäksi ja hauskemmaksiksi. Huomaatte, että uusi koneenne on tervetullut lisä ammattipätevyyteenne. Työnne keventymisen ja nopeutumisen ansiosta Teille nyt jää enemmän energiaa ja aikaa muihin tehtäviinne — ja itsellenne.

Se pukee Teitä

-koneenne on linjakas. Te muodostatte yhdessä kauniin kokonaisuuden, kunhan vain muistatte oman osuutenne — oikean kirjoitusasennon. Istutte mukavasti, kun tuolinne selkänoja on säädetty siten, ettei Teidän tarvitse kumartua eteenpäin. Käsivartenne nojautuvat kevyesti eteenpäin ja kyynärvarret ovat näppäimistön tasalla. Tämä asento pitää Teidät pirteänä ja hyväntuulisena koko työntäyteisen päivän. Välttytte tarpeettomilta ponnistuksilta — ja Teitä on ilo katsella.

TYTÖILLÄKIN ON
MAHDOLLISUUKSIA

Kevyin käsin

■-kirjoituskone on suunniteltu hentojen naisen käsien työvälineeksi. Jo ensimmäistä kertaa kirjoittaessanne huomaatte, kuinka hyvin näppäimistö sopii käsiinne rakenteeseen. Älkää lyökö näppäintä, vaan painakaa kevyesti ja hitaasti oikealla etusormellanne 7, u, j ja n. Huomaatteko, kuinka painalluksen "syvyys" lisääntyy siirryttäessä yläriviltä alariville? Tämä vastaa tarkalleen sormienne asentoa, kun annatte käsiinne olla irtonaisina, jännittämättä. Myös kirjoittaessanne antakaa sormienne irtonaisina ja jännittämättä näppäillä koneenne koskettimia niin kuin taiteilija näppäilee soitintaan. Tekin olette taiteilija, ja mitä paremmin työvälineenne tunnette ja osaatte käyttää hyväksenne sen suomia mahdollisuuksia, sitä parempiin tuloksiin pääsette. Tällainen kirjoitustapa ei vaadi voimaa. Se on kirjoittamista "kosketus-tekniikalla".

■-koneenne on altis apulaisenne ja mukautuu työskentelemään täysin Teidän temperamenttinne mukaisesti. Mekaanisesti kirjoitettaessa lyönnit ovat voimakkaat ja lyhytkaariset. **■**-kirjoituskoneenne näppäimistö tarvitsee vain sormenpäiden kevyen painalluksen, kunnes tuntuu laukeaminen.

Varteenotettavia neuvoja

**OSIA EI TARVITSE
VAIHTAA VÄKISIN**

Jos koneenne tuntuu Teistä joskus oikuttelevan, ottakaa asia rauhallisesti. Älkää heti soittako huoltopalveluumme, sillä "vika" saattaa olla helposti löydettävissä. Tarkistakaa ensin seuraavat asiat.

Onko pistoke seinäkoskettimessa?
Onko virrankatkaisin kytketty?
Onko värinauha mahdollisesti kytketty vahas asentoon?
Onko monikopiosäädin etuasennossa A?
Onko riittävä lyöntivoima?
Jos yrityksistänne huolimatta ette saa konettanne toimimaan, soittakaa meille. Asiakaspalvelumme edustajat auttavat Teitä nopeasti ja mielellään.

Elämä hymyilee Teille . . .

sillä nyt Teidän ei enää yksin tarvitse selviytyä työstänne. **■**-koneenne on uskollinen ja luotettava apulaisenne. Opite pian vaistomaisesti käyttämään kaikkia sen etuja hyväksenne. Työnne tuntuu kevyeltä — ystävälliseltä — naiselliselta. Velvollisuudetkaan eivät enää tunnu velvollisuuksilta, työt sujuvat kevyesti tämän uuden työtoverinne ja apulaisenne seurassa.

**NAISENA PÄÄSEE
HELPOMMALLA**

NR

Hi There !!!

How are you? Sen verran olen parin viikon ajan täällä Clarionissa, Pennsylvaniassa oppinut, että edelliseen kysymykseen ei vastausta odoteta, hymy sen sijaan on välttämätön.

Kyllä, niin se vaan on, että täällä ollaan ilman ruisleipää, ksylitolipurkkaa ja kivoja pilkkuja kirjaimien päällä. Elossa ja potkimassa huolimatta uskomattomasta lento-matkasta keskellä ukkosmyrskyä ja hurrikaaneja 62 kg:n matkalaukkujen kera.

Olen aloittanut aktiivisen sopeutumisen. Moni asia vaatii totuttelua. Otetaan nyt esimerkiksi asuminen. Mikontalo on vaihtunut tyttöjen asuntolaksi, jossa poikia ei saa päästää yksinään juoksentelemaan. Omasta rauhasta on vaikea puhua, kun jakaa huoneen vilkkaan 18-vuotiaan jenkkitytön kanssa, joka on ekaa kertaa poissa kotoa ja jonka pääharrastuksena on puhelimessa poikakaverin kanssa itkeskely. Oma pelkistetty sisustustyylinikin on hukkunut pehmolelujen alle...

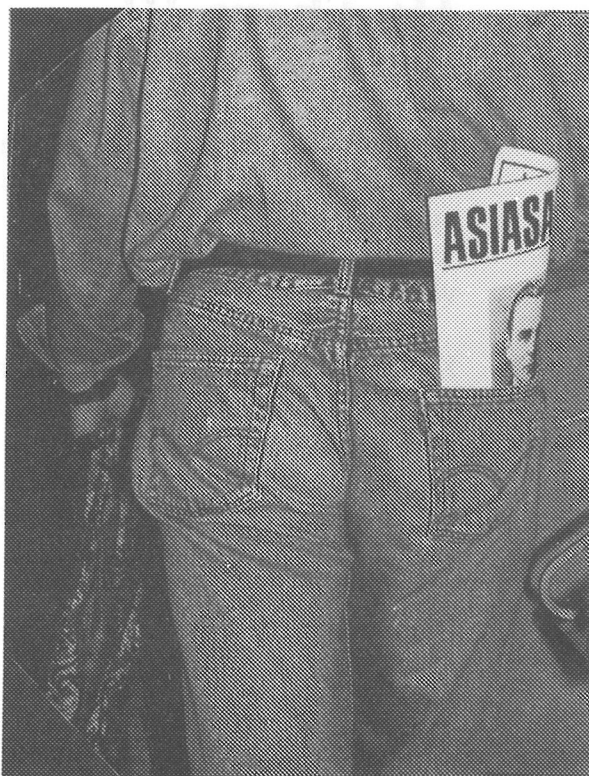

Entäs ruoka sitten. Hampurilaiset ja ranskalaiset kuuluvat amerikkalaiseen ruokavalioon. Se, kuuluuko siihen mitään muuta, ei ole vielä selvinnyt minulle... Ruokalassa syöpötelään kolme kertaa päivässä ja olen yhä vakuuttuneempi, että jollen pian keksi jotain, painan paluumatkalla tuplasti enemmän kuin matkalaukkuni.

Edellisestä voisi saada varsin negatiivisen vaikutelman USA:sta. Se ei kuitenkaan ole tarkoitus. Opiskelupaikkani Clarion on kiva pikkukaupunki, jossa tuntemattomatkin tervehtivät toisiaan kadulla. Olen myös kokenut iloisen yllätyksen kirjastotieteen opintojeni kanssa. "Kirjastotiede - se on tosi hyvä ohjelma!" sanovat ne, jotka asioista jotakin tietävät. Ensin luulin sitä vain jenkkiläiseksi kohteliaisuudeksi (joka todella rehoittaa täällä päin), mutta sanoissa

on perää. Opettajat osaavat asiansa. Tunnella käydään vilkkaita keskusteluja. Seikka, joka on suomalaiselle tuppisuuopiskelijalle täysin käsittämätöntä. Läksyt (keskimäärin 100 sivua tekstiä) on luettava ja paikalla oltava, mikäli haluaa päästä kursseista läpi. Sitten ovat vielä ne "paperit", joita kirjoitetaan pitkin kurssia. Niiden pituus vaihtelee 3-20 sivuun. Hirvittää kieltämättä, kun englantia ei satu olemaan se ykköskieli, mutta toisaalta luotan siihen, että opettajilta löytyy tukea tarpeen vaatiessa. Se on osa systeemiä.

UDK:laisia kiinnostaa varmasti myös opiskelijaelämä. Ainakin ulkolaisten opiskelijoiden keskuudesta sitä löytyy. On piknikkiä ja bailua ja jos jonkinmoisia kokoontumisia. Ne ovat kätevä keino torjua taustalla vaanivaa koti-ikävää. Amerikkalaisia opiskelijoita onkin sitten jo vaikeampi lähestyä ja vastaan voi tulla esimerkiksi tällaisia kommentteja: "Ai Suomi, kyllä minä tiedän missä se on, se on jossain Afrikassa..." tai "Onko teillä sotilaita kaduilla?" (Minä: "No, joskus inttipoikia iltalomilla matkalla läheiseen ravintolaan.") tai "Syöttekö koskaan vihanneksia Suomesa?"

Että tämmöstä. Ulkomaankirjeenvaihtajanne päättää raporttinsa tähän. Halauksia ja pusuja kaikille uusille poikapuolisille kirjastotieteen & informatiikan opiskelijoille ja miksei terveisiä myös tytöille!!

Pepsi Koskinen = Pia

(Pepsi on väännös Pipsasta ja jo vahvasti vakiinnuttamassa paikkaansa täkäläisten tuttujen suussa...)

Un souvenir de Nice, Côte d'Azur

eli kielikurssilaisen kokemuksia

Teksti ja kuvat:
Nilla Järvinen

Kolmen kuukauden kesätyörupeamaani Särkänniemessä piristi palkkapäivien ja koulutettujen työtovereiden ohella ajatus elokuulle suunnittelemani Ranskan matkasta. Edelliskesänä olin viettänyt viikon Pariisissa ja hurmaantunut kyllä nähtävyyksiin ja katukahviloihin, mutta ranskantaitojani en päässyt kokeilemaan, sillä turisteihin kyllästyneet asiakaspalvelijat puhuivat minulle vain huonoa englantia, ja työkeästi sitäkin. Vaikka olinkin lukenut ranskaa jo vuosikausia, ja kirjoittaminen ja ymmärtäminen sujuivat, ei puheesta tahtonut tulla mitään. Niinpä sitten keväällä vihdoinkin ryhdistäydyin ja aloin ottaa selvää erilaisista kielikursseista Ranskassa.

Kielikursseista saa tietoa yllin kyllin, jos vain osaa sitä etsiä. Kannattaa kääntyä vaikkapa yliopistojen, eri maiden suurlähetystöjen sekä erilaisten yhdistysten ja kulttuurikeskusten puoleen. Monet näistä tarjoavat myös erilaisia apurahoja. Minä löysin kielikurssin, joka täytti kaksi vaatimustani, tasokkuuden ja edullisuuden, Helsingissä sijaitsevan Centre culturel français:n kautta.

Kurssin pitopaikkaakaan vastaan minulla ei ollut mitään, päinvastoin: Nizzassa voisin yhdistää huvin ja hyödyn harrastamalla opiskelun lisäksi myös kulttuuria, ostoksilla käyntiä sekä ilta- ja rantaelämää!

Ja yllättävän hyvin toiveeni toteutuivatkin. Kysymyksessä ei, onneksi, ollut mikään EF:n teinikielikurssi, sillä minunkin ryhmässäni oli ikäisteni opiskelijoiden lisäksi mm. kaksi kolmekymppistä opettajaa sekä

49-vuotias sveitsiläinen pankkiiri. Koska olimme kaikki suhteellisen hyviä ranskassa ja kovia puhumaan, siirsimme pian kieliovit sivuun ja keskityimme keskustelemaan/kiistelemään mm. politiikasta, huu-meista, pakolaisista, tasa-arvosta... Aiheet olivat hyviä, koska ne herättivät jokaisessa mielipiteitä ja halun puhua, varsinkin kun suurin osa kurssilaisista oli keskieurooppalaisia, jotka eivät yksinkertaisesti pysty suomalaisten tavoin istumaan hiljaa opettajan monologia kuunnellen.

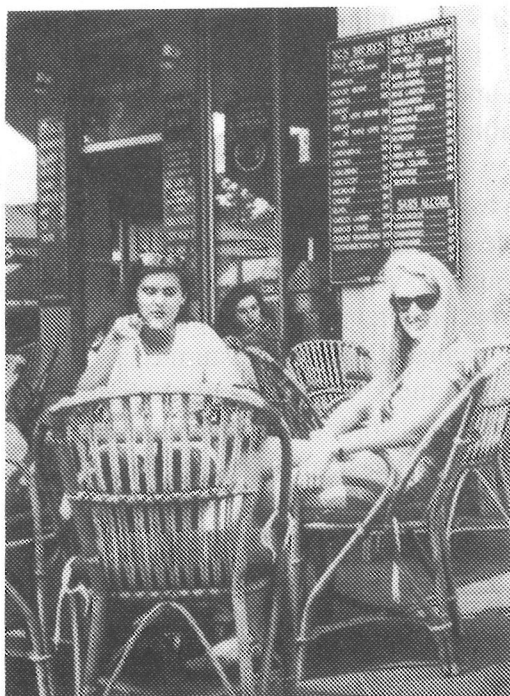
Oli hauskaa olla kielikoulun ainoa suomalainen: ei tullut puhuttua suomea kenenkään kanssa ja sai kertoa Suomesta haluamallaan tavalla. Toisaalta olisi kaivannut muita maanmiehiä tuekseen oikomaan erilaisia väärinkäsityksiä. Mihinkään jääkarhu- tai vessakysymyksiin en tällä kertaa joutunut vastaamaan, mutta jouduin kyllä vakuuttamaan etteivät kaikki suomalaiset naiset ole kotirouvia ja että kyllä Suomessa saa säilyttää alkoholia yksityisasunnoissa.

Myös tuntien jälkeen liikuimme tiiviisti yhdessä. Ihailimme yhdessä pientä Eze village -vuoristokylää, kauhistelimme Monacon ahtautta ja turistipaljoutta, kävimme rannalla ja iltaa istumassa, yleensä jäätelön merkeissä, sillä alkoholi 40 asteen helteessä ei sopinut ainakaan meikäläiselle. Ja se oli oikeastaan ihan hyvä, juomat kun olivat yleensä Suomen hintatasoa ruoan ollessa selvästi edullisempaa.

Kiertelin sitkeästi nähtävyyksiä katselemassa myös yksin muiden mennessä rannalle, vaikka hiki valuikin selkääni pitkin

ja maailman tärkeimmältä asialta tuntui jääkylmä juomapullo. Nyt jälkikäteen, rusketuksen jo hävittyä, olen tietysti tyytyväinen siitä, että sain tehtyä muutakin kuin grillattua itseäni. Ja paikan päällä Nizzassa käytin jälleen hyväkseni vanhaa keinoa kuumuuden ja väsymyksen torjumiseen: menin lepäämään lähimpään kirkkoon. Tietysti useimmat katoliset kirkot ovat silmiä hivelevän kauniita, mutta myös viileitä ja tyhjiä!

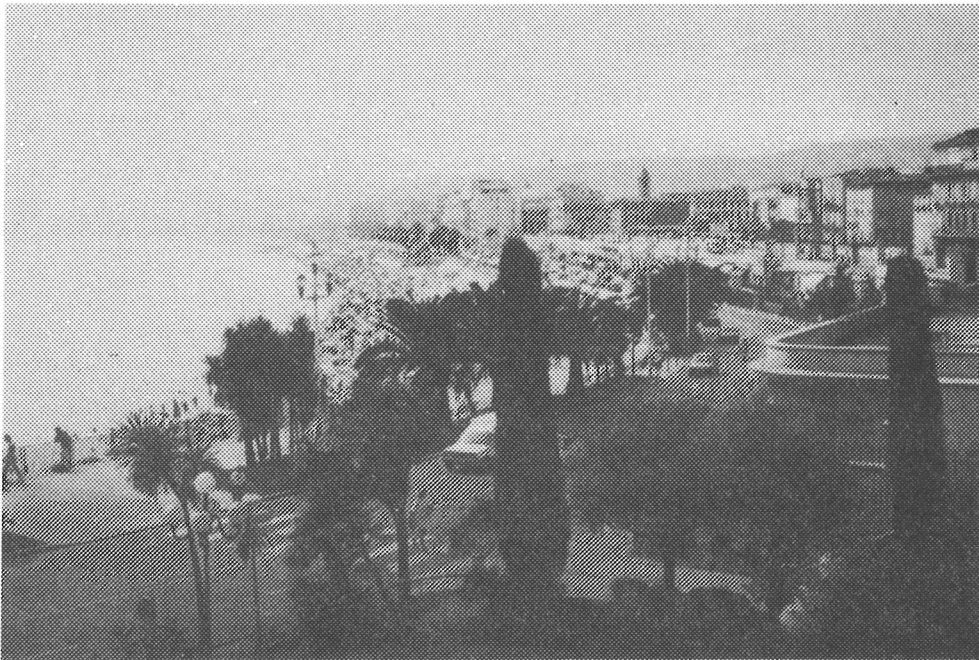
Muut kurssilaiset ja erilaiset retket olivatkin matkani parasta antia - ranskalaisen isäntäperheeni suhteen minua ei onnistanutkaan yhtä paljon. Baarinpitäjä-isä työskenteli ympäri vuorokauden, äiti taas seurusteli ystäviensä kanssa tai komenteli lapsiaan. Yksinäisiin päivällishetkiin löysin pelastuksen perheen isoäidistä, jonka laajassa sydämessä oli aina tilaa uusille 'lapsille'. Jos olisin viipynyt Nizzassa pitempään, olisin luultavasti hermostunut siitä, että perhe piti minua epäsiistinä (kun kaappien ollessa täynnä pidin vaatteitani tuoleilla ja kirjojani lattialla) huomaamatta lainkaan, että heidän asuntonsa aivan pursusi likaa ja pölyä. Nyt kuitenkin vain päätin, etten ainakaan lähde ranskaan au-pairiksi!

Oikeastaan koko Ranskan Riviera oli likainen ja kuuma ja tietysti täynnä turisteja. Välillä kuumuus todella haittasi keskitymistä esim. tunneilla, mutta kummasti ranskan ymmärtäminen ja etenkin puhuminen helpottuivat päivä päivältä. Nizzassa kaupanmyyjät ja tarjoilijat suostuivat puhumaan ranskaa turisteille, vaikkei näiden kielitaito olisikaan ollut täydellinen. Kielitaitoni kohentumisen tajusin silloin, kun yllättäen törmäsin tuttuun suomalaispoikaan Nizzan rantabulevardilla ja minulla oli pieniä vaikeuksia suomenkielisessä keskustelussa.

Uskomatonta mutta totta: muutama viikko Ranskassa sai aikaan sen, etten enää joudu paniikkiin, kun joku alkaa puhua minulle ranskaa, eikä minun enää tarvitse suun-

nitella etukäteen pitkiä, huolellisia lauserakenteita, jotka itse käyttötilanteessa unohdan. Uskallan vihdoinkin puhua ranskaa. Toki puheeni on vieläkin täynnä virheitä, eikä parin viikon kurssi myöskään parantanut kirjallista ilmaisuani. Olenkin ajatellut, että voisin lähivuosina taas lähteä Ranskaan, tällä kertaa hieman tasokkaammalle kurssille, jossa käsiteltäisiin vaikkapa kirjallisuutta tai tuotettaisiin itse ranskan-kielistä tekstiä. Se on ainakin selvää, että Suomessa ei näitä harvinaisempia kieliä opita. Mutta matkusteluhan on mukavaa, pitää vain toivoa, että Esko, Iiro ja kumpunkin sen ymmärtäisivät!

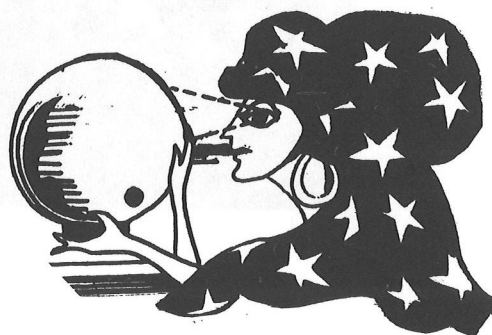

Takana loistava tulevaisuus

Joku suomalaispoliitikko on sanonut, että varsinkin tulevaisuuden ennustaminen on hankalaa. Seuraava näyte, joka kuvaa kirjastonhoitajan ammattikuvaa vuonna 2007, osoittaa että Neuvostoliitossa ennustaminen hallittiin jo 1950-luvulla. Kirjan otsikoita ovat mm. Syöpä - ei nuhaa vaarallisempi, Leikkaus ilman verenvuotoa, Metrin pituisia porkkanoita, Siperia - ihmeiden maa, Räjähdykset hajottavat vuoret, jne...

käsikirjoitusten esittelyä sekä hänen elämäntarinaansa. Viereisessä hytissä on televisiopinnalla matemaattisia kaavoja. Näkömätön opettaja kertoo "kirjastolähetyksen" avulla tiettyä matematiikan osaa. Lisäksi hän kirjoittaa ohjaajalle seuraavaan tapaan: - Arvoisa kirjateknikkotoveri. Pyydän teitä antamaan oppilaalleni matematiikan luennon Lvovista. Ehkäpä olisi hyvä samallanauhoittaa lähetys, jotta voisimme käyttää sitä tarvittaessa uudelleen.

Jossakin Karpaateilla ukrainalaisessa kylässä on talo, jonka pöydällä on teksti "Kirjastolähetyksiä". Taloon ja sieltä pois vaeltelee poikia ja tyttöjä, ilmeistekin ammattikoulun korkeampien luokkien oppilaita. Jokainen saapuu täsmälisestään tunnille, myöhästyä ei saa. Koppeissa, jotka muistuttavat puhelinkoppeja, loistavat jo televisiovastaanottimien sinervät kuvapinnat. Ryhmä oppilaita, suuren Taras Ševtšenkon ihailijoita, seuraa kiinnostuneena kirjailijan alkuperäisten

Mikä sitten on tällainen kirjastoteknikko? Ja miten on mahdollista tilata luento Lvovista?

Tällainen kirjastolähetys televisiossa sisältää kirjallisia, historiallisia ja tieteellisiä informaatioita, jotka voidaan tilata. Emmehan itse välttämättä tarvitse omaa radiovastaanotinta kuunnellaksemme radiota. Siihen riittää tavallinen kaiutin. Satoja ja tuhansia kaiuttimia voidaan yhdistää johtimella lähetinpisteeseen, josta ohjelma saadaan. Samaan tapaan toimii myös kirjastoverkko.

Kylän kirjakaupassa ei ole monia-
kaan kirjoja. Paljon enemmän on jo
Lvovin kirjastoissa tai Kievissä tai
Moskovassa. Kirjoja on niin paljon
ja niiden aiheet niin laajoja, että
tätä nykyä tarvitaan sadoittain kirjastovirkailijoita etsimään haluttuja tietoja. Kirjastovirkailijoiden on mahdotonta pitää mielessään ne lukemattomat erilaiset tiedot, jotka ihminen on aikojen kuluessa koonnut. Sen vuoksi heidän on päivät päästään tutkittava luetteloita, selattava kirjastokortteja ennen kuin pystyvät löytämään halutun. Tulevaisuuden ihminen pääsee rasittamasta muistiaan tarpeettomalla teknillisten tietojen massalla. Elektronisten tietokoneiden muisti palvelee häntä hänen omansa asemesta. Kone ottaa esiin halutut asiat magneettiselle nauhalle, jolla on sekä ääni että kuva.

Kirjastolähettimen arkistossa on suuri määrä tietoja. Elektroniset koneet panevat muistiin magneettinauhojen jokaisen kohdan ja jokaisen mikrofilmin. Juuri nämä koneet lähettävät tuonne karpaattikylään maattisia luentoja sekä kertovat oppilaille Ševtšenkosta.

Nyt tiedättekin jo kylän kirjastoteknikon tehtävän. Hän kokoaa lähetysten tilaukset ja järjestää television katselejoille ohjelman. Samalla hän huolehtii myös vastaanottimista. Kirjastoteknikko on 21. vuosisadan kirjastonhoitaja.

LÄHDE:

Vasiljev, Mihail - Guštšev, Sergei, Maailma vuonna 2007: tiedemiesten tulevaisuudennäkymä. Tammi, Helsinki 1960.

KOHINA

eli yksinäytöksinen ooppera salkuille,
penaaleille ja takeille

Tapahtumapaikka: Isokokoinen luentosali T:n
yliopistossa

Aika: n. klo xx.43, suositun peruskurssin
luennon lähetessä loppuaan

Henkilöt: Yksi (1) professori ja yli 200
opiskelijaa

Tähän mennessä tapahtunut: Luentoa on kes-
tänyt jo lähemmäs 90 minuuttia. Luen-
noitsija puhuu yhä innokkaasti: "...olemme
kollegani ja ystäväni N:n kanssa tulleet sii-
hen tulokseen, että...", "...keskustelimme
tästä lounaalla...", "...kerroin eräässä haas-
tattelussani...", "...tämähän voitte toki lukea
kirjastanikin...", "...niin, olinhan minäkin
säätämässä tätä lakia..."

Sitten se alkaa. Kohina. Joku nipsauttaa puo-
liäännettömästi kuulakärkikynänsä kiinni,
avaa hiljaa penaalinsa vetoketjun, kurottau-
tuu kohti salkkuaan... Hänen vierustoverinsa
alitajuntaan tulee viesti: luento on loppu-
massa. Häinkin alkaa hiljalleen pakata tava-
roitaan. Ilmiö leviää kuin tauti. Takit ja
puserot kahisevat, laukkujen lukot napsah-
televat. Hiljaisia ääniä jotka 200:nnessa
potenssissa alkavat olla jo Richterin as-
teikolla mitattavissa. Luennoitsija korottaa
ääntään huolestuneena: "...ennen kuin lope-
tamme haluaisin vielä mainita...", "...vielä
kolmantena ja viimeisenä kohtana tämä...".
Kohina on julma ja armoton; se ei piittaa
näistä epätoivoisista yrityksistä, vaan voi-
mistuu voimistumistaan. Pian alkavat jo
penkkien istuimetkin läpsähdellä selkänöjia
vasten, kiireisimmät ovat jo ovella. Luen-
noitsijan ääni laskee kuin kaiken toivonsa
menettäneenä: "...meillä ei näemmä olekaan
aikaa ottaa tätä kolmatta kohtaa...", "...lo-
petammekin ilmeisesti tähän...", "...palaam-
me asiaan viikon kuluttua...". Äänekäs jouk-
ko purkautuu ulos ovista, luennoitsija hiipii
kohti kammiotaan. Hän on, arvovallastaan
huolimatta, jälleen kohdannut satapäisen
voittajansa.

Verhot sulkeutuvat.

KIERRÄTÄ-→KIERRÄTÄ-→KIERRÄTÄ-→

Lojuuko nurkissasi esineitä,
joiden ainoaksi tehtäväksi jää
pölyn kerääminen?

Manaatko päivittäin sitä tavara-
määrää, joka täyttää muutenkin
ahtaan kämppäsi?

Kannatko selkä vääränä kamaa
varastoon uskoen tarvitsevasi
sitä vielä joskus?

Täyttyykö kaappisi vaatteista,
jotka ovat hyväkuntoisia, mutta
eivät enää mahdu päällesi tai
vaihtoehtoisesti roikkuvat säk-
keinä laihtuneen olemuksesi
päällä (vrt. opintotukiuudistus)?

Jos asiat ovat näin, niin on aika
tehdä jotain. Pistä turhat tavarasi
kiertoon; kierrätä muutakin kuin
hevosvoimia!!!!

Tällä toimenpiteellä teet sekä
itsesi että lähimmäisesi onnelli-
seksi; pääset itse eroon rojuistasi
ja kukapa ei ilahtuisi saadessaan
näin laman aikana itselleen jotain
käyttökelpoista ILMAISEKSI!

Mielikuvitusköyhille tässä lopuksi
muutama kierrätysvinkki:

AJATUKSET:
kts. ideat

ASTIAT:
mielummin pestyinä

HYMY:
muista pestä hampaasi,
äläkä reväytä poskili-
haksiasi

IDEAT:
kts. ajatukset

KARVALAKIT JA MUUT VAATE-
KAPPALEET:
poista pieneliöt

KIRJAT, LEHDET, PELIKORTIT:
muista säädyllisyys!

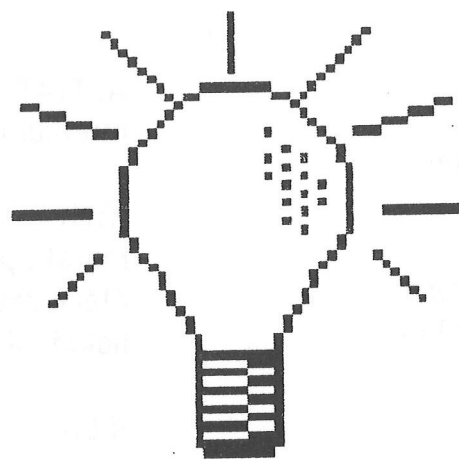
KUNNIAMERKIT:
mikäli niitä löytyy, älä
vie isin

PULLOT:
pullonkierrätys on suo-
sittu harrastus opiskelija-
piireissä

TEKOHAMPAAT JA/TAI MITÄ
MUUTA SAAT ITSESTÄSI IRTI:
liitä kokonumero mukaan

ELI TOISIN SANDEN KIERRÄ-
TYKSEEN KELPAA KAIKKI MIN-
KÄ IRTI SAAT JA KANTAA
JAKSAT ATTILAAN!!!!!!!!!!!!

KIERRÄTYS*KIERRÄTYS*KIERRÄTYS

UDK JÄRJESTÄÄ

TIISTAINA 15.10.1991 KLO 9 - 16

K&I - LAITOKSELLA

SUUREN JA MAHTAVAN
KIERRÄTYSPÄIVÄN

TUO MUKANASI JA VIE MENNESSÄSI

MITÄ TAHANSA KÄYTTÖKELPOISTA TAVARAA

ILMAISEKSI.

KIERRÄTYS*KIERRÄTYS*KIERRÄTYS

JIPPI-AI-JEE!!!

**Willin Lännen Bileet
YO-talolla**

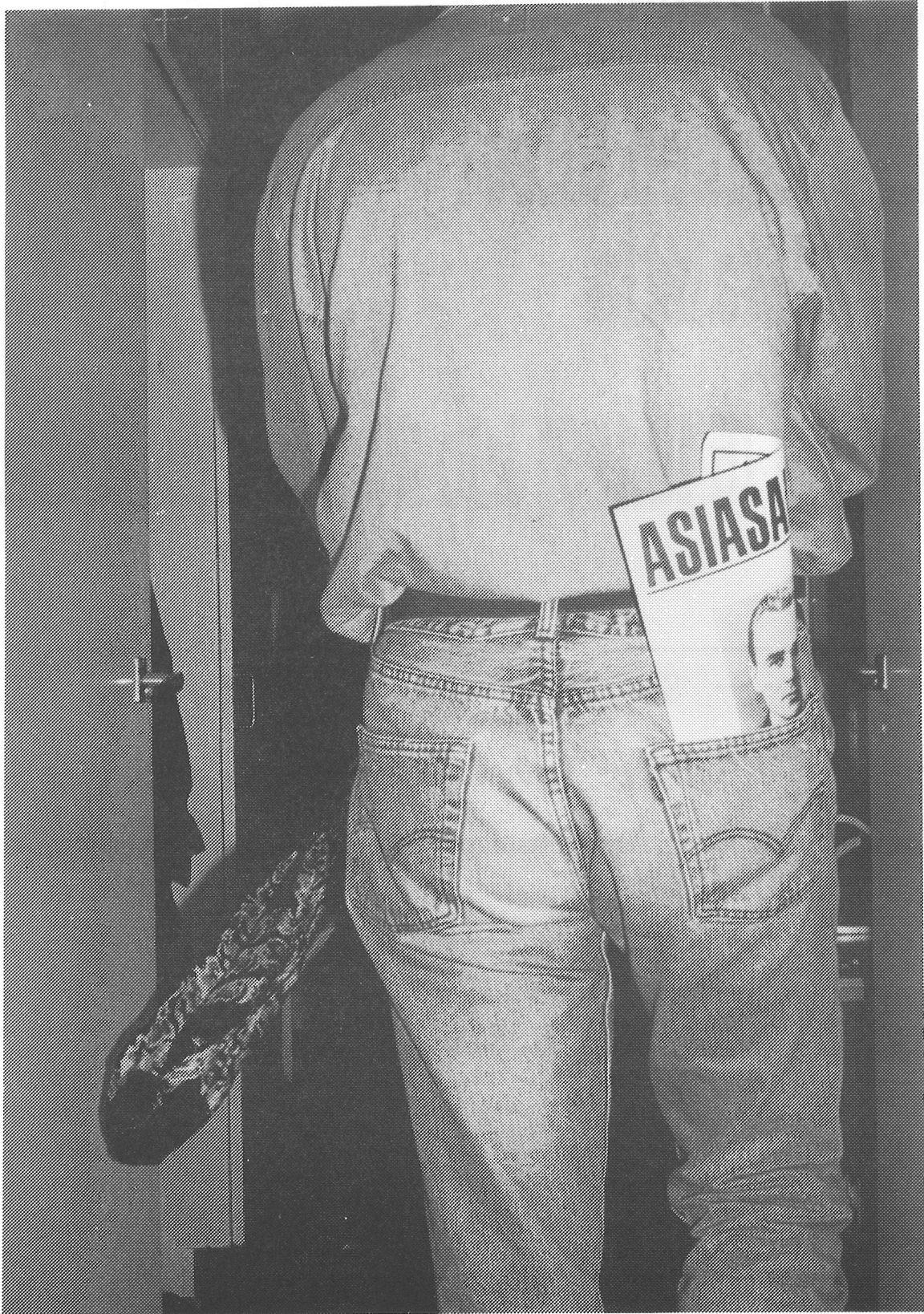
tiistaina 15.10.1991 klo 20:sta eteenpäin.

♣ ♣ ♣ ♣ ♣ Showsta vastaavat ♣ ♣ ♣ ♣ ♣
 ♣ ♣ RUBY TUESDAY ♣ Trubaduuri ♣ CanCan-tytöt ♣ ♣

Järjestää: UDK, Luuppi ja Kopula

Tule ja lassoa itsellesi oma cow,-boy tai -girl...

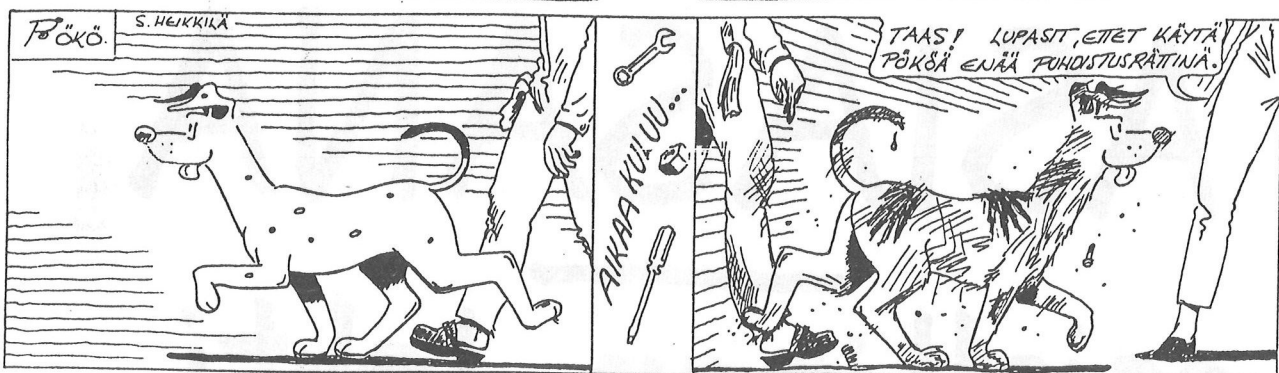
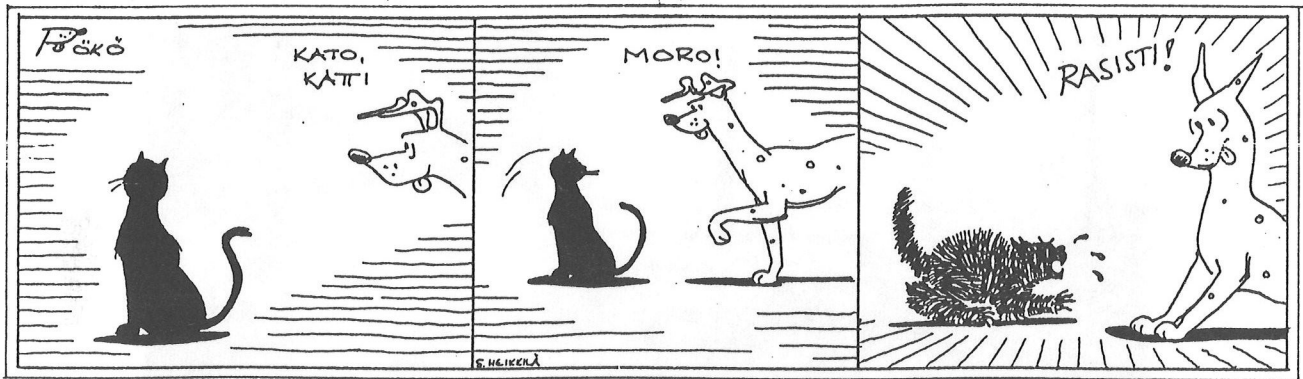
Lippuja ennakoon UDK:lta.

ASIASANA

asiallinen lehti

Udk ry
Kirjastotieteen ja
informatiikan laitos
PL 607, 33101 Tampere